

PARAULA I VIDA

Meditació de Quaresma

El pecat és una realitat ben actual, i el temps de Quaresma és un moment per a recordar-ho i per prendre'n consciència. Jesús ha vingut a perdonar els pecats. Aquesta ha estat la principal missió del Fill de Déu fet home. L'àngel així ho va anunciar a Josep abans del primer Nadal de la història: «Li has de posar per nom Jesús, perquè ell salvarà el seu poble dels pecats.»

Joan Pau II en un acte celebrat a la basílica de Sant Pere del Vaticà per demanar perdó a Crist pels pecats dels homes d'Església

Com més coneixem Déu, més sabem què és el pecat. L'home, pel pecat, rebutja l'amor de Déu o mira de construir el seu jo i el seu món al marge de Déu, com si no existís. El concepte de pecat només pot ser interpretat adequadament en el context de les relacions amb Déu. En el context de l'amor de Déu dut fins al final és on descobrim la veritat dels nostres pecats i ens reconeixem com a veritablement pecadors.

Llegint la Bíblia hom s'adona de com, en cada una de les seves pàgines, es parla de l'existència del pecat, allí s'explica la seva naturalesa i malícia. Però a la Bíblia també es descriu l'amor constant i la misericòrdia indefectible de Déu. La història de la salvació és la història de les temptatives repetides per Déu creador per arrencar l'home del seu pecat.

Ningú no s'escapa de la tendència al pecat, perquè aquest es troba

en tothom i en cadascú. La universalitat i radicalitat del pecat és tan gran que la Sagrada Escriptura parla del pecat del món, estat de pecat original i de caiguda universal preexistent que es realitza en els pecats personals, pels quals cadascú s'apropa a aquest estat i peca dintre seu.

El pecat té una dimensió personal i social. El pecat, en el seu sentit propi, és un acte lliure de la persona individual; té un origen personal i unes conseqüències en el pecador mateix. Tot pecat, tanmateix, fins i tot el més estrictament individual, íntim i secret, repercuteix d'alguna manera en els altres, ja que té un caràcter social.

No s'ha de confondre la consciència de pecat i el complex de culpa. Són dues coses distintes. La primera brolla d'un cor conscient de la primacia de l'amor en l'existència cristiana i implica un acte de responsabilitat. A la persona que té aquesta consciència la fe cristiana li ofereix el perdó i la misericòrdia de Déu. Tenir consciència del pecat és necessari per sentir un desig operatiu de conversió i de canvi de vida, ja que només qui reconeix la malaltia es posa en camí de trobar el remei oportú.

El complex de culpabilitat, en canvi, brolla de la por, destrueix la joia, submergeix en la tristesa i genera angoixa i menyspreu d'un mateix. Potser el mal del nostre temps és que manca molta consciència de pecat i sobra molt complex de culpa, com es posa en relleu en la literatura, en l'art i en la psicologia.

Déu és Pare i no ens vol tancats en un complex de culpabilitat que ens tanca en nosaltres mateixos i en una angoixa estèril. Joan Pau II, en una de les seves encíclics, ens va recordar que Déu és «ric en misericòrdia» i que manifesta constantment la seva omnipotència perdonant els nostres pecats. Per això, Joan Pau II va voler que el segon diumenge de Pasqua, s'anomenés també «Diumenge de la Divina misericòrdia». És ben significatiu que sigui en aquesta festa —que aquest any s'escau el proper dia 1 de maig— quan el primer Papa polonès de la història serà beatificat.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

amb aquest lema, el passat divendres es va celebrar la Jornada Pro Vida, una iniciativa que va començar a celebrar-se depenent de la Conferència Episcopal Espanyola, però que ara Benet XVI ha ampliat convertint-la en jornada pontificia per a tota l'Església catòlica. A la nostra diòcesi, la jornada se celebra aquest any amb una Eucaristia a la basílica de la Sagrada Família, que presidirà el cardenal arquebisbe Lluís Martínez Sistach, avui a les 17 h, per demanar a Déu que la vida sigui estimada i respectada des de la seva concepció fins a la seva finalització natural. L'Església defensa el dret a la vida i està en contra tant de l'avortament com de l'eutanàsia. Recordem que els fidels que vulguin participar en aquesta celebració hauran de portar la invitació d'accés a la basílica que s'ha lliurat gratuïtament durant la passada setmana al Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231).

GLOSSA

Ajuda'ns a descobrir-te, Senyor!

Una companya de curs està malalta de gravetat; fa gairebé dos mesos, al principi de la malaltia, la vaig anar a veure». «Un oncle que va anar a viure a una residència fa uns anys ha preguntat per mi a la meua germana». «Diu la mare que els avis no estan gaire animats; anem poc a visitar-los, però estan ben atesos per una senyora». «Han operat, fa quasi una setmana, un veí de l'escala, amb el qui ens salutem sovint i hem intercanviat petits favors de veïnatge». «Un alumne m'ha trucat per excusar la seva absència a classe; té una depressió». «Un company d'escola és a un centre penitenciari; ha demanat de veure'm i no sé què fer». «M'he assabentat que una senyora, sense família directa, amb la qual coincidí a l'Eucaristia dominical i en d'altres activitats parroquials, ha caigut i estarà unes quantes setmanes sense poder sortir de casa». «A l'empresa treballa un magribí que ara és a l'hospital, convalescent d'una operació; no té família aquí». «Un company de feina, amb una colla de problemes personals, està ingressat en un centre de rehabilitació; la família no accepta el seu problema i les visites són escasses». «A la nostra escala, des de sempre, viu un senyor que es quedà vidu fa uns anys; fins fa poc sortia al carrer i

em saludava amb molta amabilitat; té una senyora que l'atén, però no rep mai cap visita»...

Tots coneixem situacions com les descrites que es podrien afegir a aquesta llista. Persones que passen per situacions difícils: malaltia, privació de llibertat, vellesa, mobilitat nul·la o restringida... Situacions que, sovint, van acompanyades de soledat, aïllament, sentiment d'abandó i potser, fins i tot, de rebuig. Sabem el que caldria fer: visitar, consolar, ajudar, servir, acompanyar, pregarr, fer costat... Tenim, però, moltes raons per justificar la nostra impassibilitat: l'excés de feina, les moltes obligacions, el temps escàs, l'absència de responsabilitat directa, la nostra implicació relativa en les causes de la situació, les obligacions dels serveis socials...

Som en temps de Quaresma. Temps de revisió personal, d'examen de consciència. «Senyor, ¿quan et vam veure afamat o assedegat, foraster o despullat, malalt o a la presó, i no et vam assistir? Ell els contestarà: Us ho asseguro: tot allò que deixàveu de fer a un d'aquests més petits, m'ho negàveu a mi» (Mt 25,44-45). Som en temps de Quaresma. Temps de penediment, de retorn, de cercar i prendre la bona direcció.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

► Sí, ara ho veig, l'Església en viu de la persecució, perquè nasqué substancial amb ella; i el seu major perill està en la pau. Per això cobra força del poble al perseguir-la quan la veu triomfant. Perquè el Crist ho digué als seus deixebles que sempre foren perseguits: així és que quan no són perseguits pels poders d'autoritat, ho són pels miserables que, sense saber-ho, volen tornar-la a son natural estat de dolor.

Perquè aquesta és la llei de l'amor: patir per a no adormir-se, ésser contrariat per agafar major empenta; ésser oprimat per esclatar.

(«L'Església cremada». *La Veu de Catalunya*, 18-12-1909)

DIUMENGE III DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,3-7)

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisès s'exclamà al Senyor: «Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran». El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu dona un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure.» Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel.

I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor és amb nosaltres o no hi és?»

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssim la seva veu: «No enduriu els vostres cors.»* Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo; / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant el Senyor, que ens ha creat; / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssim la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-2.5-8)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 4,5-42)

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dóna'm aigua.» Li diu la samaritana: «Com? Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que sóc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.» Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no teniu res per treure aigua. D'on la traiu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el bestiar. Sou més gran vós que no pas ell?» Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta, tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brotarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna.» Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou.»

«Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres pares adoraren Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem.» Jesús li respongué: «Creu-me, dona; s'acosta l'hora que el lloc on adorareu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres, no sabeu qui adorea; nosaltres sí que ho sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però s'acosta l'hora, més ben dit, és ara mateix, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat.» Li diu la dona: «Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.» Ell li respon: «El Messies sóc jo, que parlo amb tu.»

Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell. Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Després de sentir-lo parlar a ell mateix, encara molts més van creure, i deien a la dona: «Ara ja no creiem només pel que tu deies; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és de debò el Salvador del món.»

▶ Lectura del llibre del Èxodo (Ex 17,3-7)

En aquellos días, el pueblo, torturado por la sed, murmuró contra Moisés: «¿Nos has hecho salir de Egipto para hacernos morir de sed a nosotros, a nuestros hijos y a nuestros ganados?» Clamó Moisés al Señor y dijo: «¿Qué puedo hacer con este pueblo? Poco falta para que me apedreen.» Respondió el Señor a Moisés: «Preséntate al pueblo llevando contigo algunos de los ancianos de Israel; lleva también en tu mano el cayado con que golpeaste el río, y vete, que allí estaré yo ante ti, sobre la peña, en Horeb; golpearás la peña, y saldrá de ella agua para que beba el pueblo.» Moisés lo hizo así a la vista de los ancianos de Israel. Y puso por nombre a aquel lugar Masá y Meribá, por la reyerta de los hijos de Israel y porque habían tentado al Señor, diciendo: «¿Está o no está el Señor en medio de nosotros?»

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezáis vuestro corazón.»* Venid, aclaremos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras.» R.

Jesús i la dona samaritana.
Pintura de Bacciccio.
Galleria Spada, Roma

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Romanos (Rm 5,1-2.5-8)

Hermanos: Ya que hemos recibido la justificación por la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo. Por él hemos obtenido con la fe el acceso a esta gracia en que estamos: y nos gloriamos, apoyados en la esperanza de alcanzar la gloria de Dios. Y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones con el Espíritu Santo que se nos ha dado.

En efecto, cuando nosotros todavía estábamos sin fuerza, en el tiempo señalado, Cristo murió por los impíos; en verdad, apenas habrá quien muera por un justo; por un hombre de bien tal vez se atreviera uno a morir; mas la prueba de que Dios nos ama es que Cristo, siendo nosotros todavía pecadores, murió por nosotros.

▶ Lectura del Santo evangelio según san Juan (Jn 4,5-42)

En aquel tiempo, llegó Jesús a un pueblo de Samaria llamado Sicar, cerca del campo que dio Jacob a su hijo José; allí estaba el manantial de Jacob. Jesús, cansado del camino, estaba allí sentado junto al manantial. Era alrededor del mediodía. Llegó una mujer de Samaria a sacar agua, y Jesús le dice: «Dame de beber.» Sus discípulos se habían ido al pueblo a comprar comida. La samaritana le dice: «¿Cómo tú, siendo judío, me pides de beber a mí, que soy samaritana?» Porque los judíos no se tratan con los samaritanos. Jesús le contestó: «Si conocieras el don de Dios y quién es el que te pide de beber, le pedirías tú, y él te daría agua viva.» La mujer le dice: «Señor, si no tienes cubo, y el pozo es hondo, ¿de dónde sacas el agua viva? ¿eres tú más que nuestro padre Jacob, que nos dio este pozo, y de él bebieron él y sus hijos y sus ganados?» Jesús le contestó: «El que bebe de esta agua vuelve a tener sed; pero el que beba del agua que yo le daré nunca más tendrá sed; el agua que yo le daré se convertirá dentro de él en un surtidor de agua que salta hasta la vida eterna.» La mujer le dice: «Señor, dame esa agua: así no tendré más sed, ni tendré que venir aquí a sacarla.»

«Señor, veo que tú eres un profeta. Nuestros padres dieron culto en este monte, y vosotros decís que el sitio donde se debe dar culto está en Jerusalén.» Jesús le dice: «Créeme, mujer: se acerca la hora en que ni en este monte ni en Jerusalén daréis culto al Padre. Vosotros dais culto a uno que no conocéis; nosotros adoramos a uno que conocemos, porque la salvación viene de los judíos. Pero se acerca la hora, ya está aquí, en que los que quieran dar culto verdadero adorarán al Padre en espíritu y verdad, porque el Padre desea que le den culto así. Dios es espíritu, y los que le dan culto deben hacerlo en espíritu y verdad.» La mujer le dice: «Sé que va a venir el Mesías, el Cristo; cuando venga, él nos lo dirá todo.» Jesús le dice: «Soy yo, el que habla contigo.»

En aquel pueblo muchos creyeron en él. Así, cuando llegaron a verlo los samaritanos, le rogaban que se quedara con ellos. Y se quedó allí dos días. Todavía creyeron muchos más por su predicación, y decían a la mujer: «Ya no creemos por lo que tú dices; nosotros mismos lo hemos oído y sabemos que él es de verdad el Salvador del mundo.»

COMENTARI

Un diàleg transformador

Uns dels problemes més greus del nostre temps és la soledat. Sobre tot en les grans ciutats, tan massificades, multitud de persones no tenen amb qui parlar per compartir les vivències i les inquietuds. Mentre han augmentat exageradament les possibilitats d'accés a la informació, ha disminuït la comunicació real entre les persones.

L'Evangelí de Joan s'entreté a explicar alguns diàlegs de Jesús amb persones concretes: Nicodem, el cec de naixement, Marta i Maria... El que té amb la dona samaritana és un dels més característics. De manera sorprenent, Jesús pren la iniciativa de posar-se a parlar amb una desconeguda, cosa que era desaconsellada

per les persones piadoses de l'època. A més, és una samaritana, un poble considerat estranger amb qui els jueus evitaven el contacte. Per si fos poc, aviat es descobrirà que la dona té un pasat estrany. Jesús no s'aparta de ningú per raons socials, ètniques o morals, ben al contrari, s'acosta amb preferència als qui són més mal vistos per la societat.

A través del diàleg sincer i afectuós, Jesús obté la confiança de la dona, i la convida a obrir-se, a reflexionar i a interessar-se per ell. De mica en mica ella el va coneixent i descobreix que davant seu té algú que li porta la veritat i la salvació. Parlant amb Jesús, se sent acollida, escol-

tada i compresa, s'allibera del seu pasat i passa del tancament en ella mateixa a la pau, l'alegria i l'entusiasme. El canvi que experimenta és tan gran que corre a anunciar a la gent del seu poble tot el que li ha passat, i fa que els seus veïns també puguin conèixer Jesús.

Necessitem redescobrir el valor del diàleg cordial, que tantes vegades pot ser renovador i alliberador. Seguint l'exemple de Jesús, ens convé acostar-nos als qui estan sols i portar-los afecte i paraules d'esperança. Això pot ser suficient perquè surtin de la soledat i de la tristor, i retrobin el goig, la confiança i la fe.

Agustí Borrell

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): 2R 5,1-15a / SI 41-42 / Lc 4,24-30 ■ **dimarts**: Dn 3,25.34-43 / SI 24 / Mt 18,21-35 ■ **dimecres**: Dt 4,1.5-9 / SI 147 / Mt 5,17-19 ■ **dijous**: Jr 7,23-28 / SI 94 / Lc 11,14-23 ■ **divendres**: Os 14,2-10 / SI 80 / Mc 12,28b-34 ■ **disabte**: Os 6,1-6 / SI 50 / Lc 18,9-14 ■ **diumenge** vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.): 1S 16,1b.6-7.10-13a / SI 22 / Ef 5,8-14 / Jn 9,1-41 (o més breu: 1.6-9.13-17.34-38).

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

Un llibre modern

No podem obviar que la lectura de la Bíblia que es realitza en l'actualitat està condicionada pel nostre context sociocultural. De fet, en un primer moment van ser les aportacions de la modernitat les responsables de l'erosió de la solidesa dels continguts bíblics. Les diverses ciències positives posaren en qüestió la inerrància dels textos de les Escriptures. Tot partint de les evidències científiques, difícilment es podia creure en la historicitat d'alguns relats bíblics.

Ara bé, en un segon moment, el terratrèmol que va suposar el projecte il·lustrat va acabar afeblint altres certes de manera que ha donat pas a una postmodernitat mancada de nord.

És possible llegir la Bíblia en aquest context postmodern? Tanmateix, encara que ens pugui sorprendre, una mirada atenta als textos bíblics ens mostra tota una sèrie

de paral·lelismes entre aquest llibre sagrat i les tendències actuals. Tal vegada Bíblia i pensament contemporani no estiguin tan allunyats ja que ambdós punts de vista reflexionen sobre una mateixa realitat: l'ésser humà.

Així, si una de les característiques fonamentals de la nostra cultura és el discurs fragmentari, és a dir, la manca d'un relat unificat que doni una explicació global a la història, la Bíblia també pateix d'aquest defecte, o virtut segons es miri.

Els relats bíblics recullen testimonis personals carregats de subjectivitat. I, segurament, aquí rau el seu valor indiscutible: són testimonis autèntics en el sentit que, si bé no expliquen amb el rigor de la metodologia històrica uns fets, en canvi descriuen la vida de persones concretes a través de les quals és possible sintonitzar amb la grandesa i la feblesa de la condició humana.

Josep Otón

(*Històries i personatges*. Ed. Claret, Barcelona 2009)

RELIGIÓ I COMUNICACIÓ

Valor terapèutic de la paraula/oració

Voldríem exemplificar el valor terapèutic de la paraula humana a partir de l'obra de Charles Péguy, que ha estat un dels escriptors cristians que més intensament ha subratllat la proximitat de la paraula narrada a la salut-salvació de l'ésser humà. Manté la profunda convicció que l'home és un ésser malalt perquè les seves relacions amb ell mateix, amb els altres, amb la naturalesa i amb Déu es troben sota el signe de Caïn, dominades per la indiferència i, amb freqüència, per l'odi i el desig de venjança.

El poeta francès comprengué que l'home del seu temps era un ésser malalt que havia de ser guarit mitjançant una paraula que fos de debò el mitjà fonamental de l'autèntica comunicació. Aquesta paraula, en cada aquí i ara, havia d'esdevenir el vehicle de la reconciliació de l'home amb el món, amb els altres i amb Déu.

Ja fa alguns anys, el teòleg alemany Eugen Biser, seguint algunes intuïcions de Paul Tillich, emprengué la tasca de redescobrir en les narracions evangèliques el caràcter terapèutic que tenen; és a dir, el poder de guarir l'home sencer. «Tot home que prega, *secundum verbum orationis*, tot malaurat home que diu el Parnostre, fa una referència directa, immediata, instantània a Jesús, que el pronuncia per primera vegada», escriu Péguy, que manifesta amb convicció que els fets de l'anomenada *Història Sagrada* mostren llur força guaridora pel sol fet de ser *narrats*. I aquestes narracions són pregària, acció de gràcies, exercicis de misericòrdia, imitació de l'amor de Jesús per cada ésser humà, per cada sant i per cada pecador.

«Quan jo he fet la meua pregària —escriu Péguy— i he ben fet la meua sofrança, Déu m'escolta; Ell escolta la sofrança com escolta la pregària.» Déu té l'habitut de perdonar, de guarir, perquè en Jesús i amb ell també ha pres l'habitut de sofrir amb els homes i per ells.

Lluís Duch

(*Religió i comunicació*, Fragmenta Editorial)

SANTORAL

27. ✠ Diumenge III de Quaresma. Sant Alexandre, soldat mr.; sant Rupert (s. viii), bisbe de Worms, patró de Baviera; santa Lídia, mare de família, mr.

28. Dilluns. Sant Guntram (Gontran), rei franc; sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

29. Dimarts. St. Ciril, diaca i mr.; St. Eustaci, abat; Sta. Beatriu de Silva, vg., a Toledo.

30. Dimecres. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. Dijous. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia.

1. Divendres. Sant Venanci, bisbe i màrtir; sant Hug, bisbe; santa Teodora, màrtir; beat Nuño Álvares Pereira, religiós carmelità.

2. Dissabte. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR); santa Maria Egipcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitard.

INTENCIONS DEL SANT PARE (abril)

General: Que l'Església doni raons sempre noves de vida i esperança.
Missionera: Que els missioners portin Crist als que no el coneixen.

ENTREVISTA

► **LLORENÇ PUIG**

Pregària per a joves

La Cova de Manresa ofereixen, del 15 al 20 d'abril, un temps d'aprenentatge i d'experiència per viure a fons «el nostre camí i la nostra vida com a cristians». Adreçat a persones de totes les edats, però especialment a joves universitaris o professionals. Durant cinc dies proposen uns Exercicis Espirituals per viure una experiència de silenci, «austera, però molt potent pel que significa deixar-se portar per la força del descobriment d'un Jesús molt viu i captivador, que té coses a dir-nos, personalment», afirma l'organitzador, el P. Llorenç Puig, sj., que treballa habitualment amb joves (www.covamanresa.cat / 938 720 422).

Quines són les pautes principals per a la pregària en comú?

En els Exercicis Espirituals de sant Ignasi, que és el que proposem, no hi ha massa temps de pregària en comú. Es tracta, més aviat, d'un temps d'experiència sobretot personal, que arriba al fons del cor. Tots necessitem a vegades un temps de desert per poder anar més a fons en el nostre camí. Com diu sant Ignasi, del que es tracta és que «el Creador obri en la seva creatura» ben directament, sense més sorolls ni destorbs...

Quina estructura tindran aquests Exercicis?

Seguirem a grans trets les línies fonamentals dels Exercicis de sant Ignasi. Es tracta bàsicament de tenir un temps per gaudir del do de la vida, de la pròpia història, i de l'amor fundador de Déu envers cadascun de nosaltres. També, de contemplar la vida de Jesús, de seguir les seves passes, de familiaritzar-nos amb Ell en el nostre interior... I, per acabar, es tracta de veure com podem, en la nostra vida concreta, ser més fidels al «somni que Déu té per a mi». Un somni que passa, evidentment, per servir i estimar millor, més a fons, els altres.

Com fer de la pregària una activitat atractiva per als joves?

Es tracta de trencar una barrera que sembla que ens impedeix fer silenci i entrar en el nostre interior, allà on Déu ens parla més suaument. I també es tracta de trencar la barrera del temps, que sembla separar-nos de Jesús. Amb la pregària contemplativa, un descobreix que Jesús segueix amb un potencial captivador que desconcerta. En realitat, els joves tenen sovint una espiritualitat més desenvolupada de la que pensem. Del que es tracta és de llançar-se a la piscina i veure que en ella un es pot moure millor del que creia. I que, a dins, hi ha tot un món per descobrir.

Óscar Bardají i Martín

LAS BIENAVENTURANZAS

Jesús confía en nosotros

El Sermón de la montaña ha sido interpretado por muchos exegetas y teólogos como el centro del Evangelio. Las ocho bienaventuranzas que se encuentran

al comienzo del Sermón resumen la esencia de este discurso.

Son promesas que Jesús nos hace. Jesús confía en nosotros. Cree que en medio de este mundo, envuelto en una densa niebla, podemos subir hasta la cima desde la que tendremos una visión clara del misterio de nuestra vida con Dios. Y nos considera capaces de hacer realidad también las actitudes que nos presenta. Si las interiorizamos mediante el ejercicio, entonces experimentaremos la verdadera felicidad.

Porque las bienaventuranzas son caminos hacia una vida que nos hace felices. Y al mismo tiempo son promesas que Jesús nos dirige. Jesús nos dice desde el monte: «Hay en ti más posibilidades de lo que piensas. En el fondo de tu alma sabes muy bien que a tu deseo más profundo corresponde ser pobre de espíritu, ser libre de la dependencia, acceder al potencial de tu alma a través del duelo, ser manso y justo, misericordioso, puro y limpio, trabajar por la paz y ser fiel a tu vida recta, aunque seas perseguido.

»Si permaneces en la quietud y penetras en tu interior, te percatarás perfectamente de que tu verdadera felicidad consiste en llegar a ser persona según la imagen de Dios, en realizar en ti lo que Dios te ha regalado.»

Jesús nos considera capaces de seguir nuestro deseo de una vida en plenitud y de poner en práctica cada vez más las actitudes que suscita en nosotros a través de sus palabras.

Anselm Grün

(*Las bienaventuranzas. Un camino de plenitud*. Ed. Sal Terrae, 2009)

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Seminari Menor Diocesà «Mare de Déu de Montalegre». Trobada d'escolans dis-sabte 9 d'abril (10 a 14 h) a la Sagrada Família. Informació i inscripcions: 934 541 600 / 648 181 505 / seminarimenor@arqbcn.cat.

Trobada del Grup Hineni. Adreçat a joves entre 18 i 28 anys que volen discernir què els demana Déu en la seva vida. Diumenge 3 d'abril (17.30 a 20.30 h), dirigida pel Sr. Jaume Castro, sobre «L'èxit i el reconeixement: què necessito, què em pot frustrar?» A la Balmesiana (c/ Duran i Bas, 7-9), prèvia inscripció que es fa després d'una trobada personal. Inscripció: Obra d'Exercicis Parroquials www.obraejercicios.org, de dilluns a divendres (10 a 13 h).

«L'imprescindible diàleg interreligiós (25 anys de l'Esperit d'Assís)». Conferència a càrrec de Teresa Losada, franciscana missionera, i de Jaume Castro, Comunitat de Sant Egidi. Dimecres 30 març (12 h) al c/ Diputació, 231. Organitza la Família Franciscana i la FTC.

Parròquia de Sant Joan Baptista de Gràcia (Pl. Virreina). Conferència quaresmal de Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona, el dilluns 28 de març (20.30 h).

Arxiprestat de la Cisa. Conferència de Mn. Joan Amich, rector de la Bisbal i delegat per al Catecumenat del bisbat de Girona, sobre «És possible convertir-se avui?» Dilluns 28 març (21.30 h) a la parròquia de Sant Pere del Masnou.

Concert de carilló. Diumenge 3 d'abril (12 h) Anna Maria Reverté interpreta al Palau de la Generalitat «Sobre les aigües» amb peces de F. Schubert, G. Bizet, J. Offenbach, I. Albéniz, etc. Entrada gratuïta.

Aula d'extensió universitària CIC de la gent gran. Conferència de la prof. Patrícia Gabancho, periodista, «Immigració i identitat: què hem d'entendre per integració?» Dilluns 28 març (17 h) a l'Auditori Joan XXIII, Via Augusta 205.

Amics del pare Pio de Pietrelcina. Trobada cada darrer dilluns de mes (pregària i reunió) dirigida per fra Valentí Serra, caputxí. Dilluns 28 març (18.15 h), parròquia de la Concepció - Llúria, 70 (tel. 934 576 552).

Una Bíblia sense fronteres

Si entitats catalanes especialitzades en edicions bíbliques han unit forces per tal d'editar una Bíblia popular amb el text de la traducció interconfessional (BCI). Aquestes entitats són: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Happy Books, Centre de Pastoral Litúrgica, Editorial Claret, Societat Bíblica i Associació Bíblica de Catalunya. La novetat d'aquesta edició és que pretén divulgar la idea de la importància de conèixer el text bíblic com un referent religiós i cultural imprescindible.

La Bíblia ha estat la base de moltes manifestacions artístiques, ha afaïçonat la llengua de molts pobles i ha inspirat produccions literàries de gran volada. La Bíblia ha estat vehicle d'expressió i d'identitat del poble jueu però també del cristianisme, i per això s'ha convertit en un dels pilars de la cultura occidental i en el llibre més venut i influent de la història humana.

Aquesta edició de la Bíblia és popular (es vendrà a 10 euros), però de nivell. L'artista Perico Pastor n'ha dibuixat la coberta i n'ha il·lustrat l'interior. El resultat és un producte de gran qualitat, que compta, a més, amb la col·laboració de Rafael Argullol en les introduccions. La Bíblia popular es presentarà en un acte públic al Petit Palau (Palau de la Música) dimecres 30 de març a les 19 h. Una quinzena de persones conegudes (el Sr. Cardenal, Josep Cuní, Pilar Rahola, Joan Margarit, Salvador Giner, Justo Molinero, un esportista famós...) explicaran per què els sembla important conèixer la Bíblia i quins són els elements que en destacarien. El filòsof agnòstic Rafael Argullol respon així: «Per entendre, en la seva complexitat, l'art i la literatura; per gaudir d'una fabulosa experiència estètica; per retornar als nostres orígens culturals i espirituals, i sobretot, per cercar de comprendre alguna cosa del que som enmig de l'oceà de preguntes que és l'existència.»

Armand Puig i Tàrrach

Degà-president de la Facultat de Teologia de Catalunya

CONESTI. Dia 2 d'abril, Viacrucis pel voltant de la masia de Cal Febrer, entre Esparreguera i Pierola, amb l'assistència de Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat. Informació: Mn. Miquel, 650 810 933, 934 231 830; local social, 934 434 057.

Conferència-presentació del llibre *Jesús de Nazaret. Desde la entrada en Jerusalén hasta la Resurrección*, de Benet XVI, a càrrec de Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat. Dia 29 de març (19.30 h), a la llibreria Paulines (Rda. Sant Pere, 19). Organitzen: Llibreria Paulines i Escola d'Animació Bíblica de Barcelona.

CURSETS

Institut de Teologia Espiritual de Barcelona. Els dilluns (4 abril-23 maig): «El amor es mi ejercicio, en san Juan de la Cruz», per Elisa Dieste. Els dimarts (5 abril-24 maig) «Confessió i direcció espiritual en la Vida Consagrada. Criteris de discerniment de la verdadera espiritualitat», per Mn. Francesc Prieto. Els dimecres (6 abril-25 maig) «La visió i el diàleg amb Crist en diverses èpoques i escrits de Sants», per Àlex Mar-

zo. Els dijous (7 abril-26 maig) «Pequeños y grandes personajes del Israel bíblico como rostros de una misma historia santa», per Jaume Roig, SJ. Tots de 19 a 21 h. Matriculació al Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231), tel. 934 514 942, de dilluns a dijous (19-21 h).

EXERCICIS I RECESSOS

Exercicis espirituals. Vuit dies de treball espiritual en la recerca del rostre de Déu. Director: Mons. Jaume González-Agàpito, del 27 de març a la tarda fins al 3 d'abril. Casa d'Espiritualitat Enric d'Ossó - Tortosa. Inscripcions: tel. 932 035 539 - 617 000 220.

Exercicis de Cap de Setmana. Organitzen els Grups de Fe i d'Amistat a la Casa de Betània (c/ Bonavista, 37 - Cornellà de Llobregat) els dies 1, 2 i 3 d'abril. Dirigits per Mn. Josep Serra, consiliari. Informació: tel. 932 181 005.

Talleres de Oració i Vida. Sesión de Perseverancia (método P. Larrañaga). «Para vivir en profundidad la Cuaresma». Sábado 2 de abril (17.30 h) en la Comunidad de Jesús (c/ Joan Blanques, 10). Informació: 934 904 148.

BREUS

Trobada amb el president de l'Associació Catòlica de Propagandistes. El passat 24 de febrer el cardenal Martínez Sistach rebé al Palau Episcopal el Sr. Carlos Romero, que des de fa poc és el president de l'Associació Catòlica de Propagandistes. Aquesta institució, que té una forta implantació a l'Estat espanyol, dirigeix diverses obres a la nostra diòcesi, entre les quals hi ha la Universitat Abat Oliba-CEU.

Bicentenari del naixement del beat Josep Tous i Soler. El 31 de març de 2011 s'inicia l'any tousià per commemorar el naixement del beat Josep Tous, nascut a Igualada fa 200 anys. És motiu de lloança i agraïment a Déu per haver-nos fet el do de la vida d'aquest humil caputxí que, amb la seva fidelitat silenciosa i fecunda, avui esdevé model i referent per a tots: germanes, sacerdots, famílies... i ens esperona a seguir les petjades del camí que va esbossar. Fundà les Caputxines de la Mare del Diví Pastor. Us convidem a unir-vos, amb esperit de germanor, tots els qui coneixeu i estimeu el beat Josep Tous, en els diferents actes que se celebraran al llarg d'aquest any.

IN MEMORIAM

Mn. Frederic Ràfols Vidal. El Dimecres de Cendra, dia 9 de març, morí a Barcelona en la pau de Crist. Els darrers nou anys ha servit la comunitat parroquial de St. Vicenç de Sarrià amb una disponibilitat exemplar. Anteriorment exercia el seu ministeri en diverses parròquies, especialment a la comarca del Penedès i a la localitat de Capellades. La missa exequial fou presidida pel Sr. Cardenal de Barcelona i els bisbes Francesc Pardo, de Girona, i Pere Tena, auxiliar emèrit de Barcelona, i concelebrada per uns 80 preveres amb una gran participació de fidels. El comiat fou a la plaça de Sarrià, cantant tots el Credo.

PALABRA Y VIDA

Meditación de Cuaresma

El pecado es una realidad muy actual, y el tiempo de Cuaresma es un momento para recordarlo y concienciarnos de ello. Jesús vino a perdonar los pecados. Esta ha sido la principal misión del Hijo de Dios hecho hombre. El ángel así lo anunció a José antes de la primera Navidad de la historia: «Le has de poner por nombre Jesús, ya que Él salvará a su pueblo de los pecados.»

Cuanto más conocemos a Dios, más sabemos que es el pecado. El hombre, por el pecado, rechaza el amor de Dios o mira de construir su yo y su mundo al margen de Dios, como si este no existiera. El concepto de pecado tan sólo puede ser bien interpretado en el contexto de las relaciones con Dios. En el contexto del amor de Dios llevado hasta el final descubrimos la verdad de nuestros pecados y nos reconocemos como pecadores de veras.

Al leer la Biblia nos percatamos de que en cada una de sus páginas se constata la existencia del pecado, del cual se explica su naturaleza y malicia. Pero también en la Biblia se describe el amor constante y la misericordia indefectible de Dios. La historia de la salvación es la historia de las tentativas repetidas por Dios creador para arrancar al hombre de su pecado.

Nadie escapa de la tendencia al pecado, ya que este se halla en todos y en cada uno de nosotros. La universalidad y radicalidad del pecado es tan grande que la Sagrada Escritura habla del pecado del mundo, estado de pecado original y de caída universal preexistente que se realiza en los pecados personales, por los cuales cada uno se acerca a este pecado y peca dentro de sí mismo.

El pecado tiene una dimensión personal y social. El pecado, en su sentido propio, es un acto libre de la persona individual; tiene un origen personal y unas consecuencias en el mismo pecador. Todo pecado, sin embargo, incluso el más estrictamente individual, íntimo y secreto, repercute de alguna manera en los demás, ya que tiene un carácter social.

No se ha de confundir la conciencia de pecado con el complejo de culpa. Son dos cosas distintas. La primera mana de un corazón consciente de la primacía del amor en la existencia cristiana e implica un acto de responsabilidad. A la persona que tiene esta conciencia, la fe cristiana le ofrece el perdón y la misericordia de Dios. Es necesario tener conciencia de pecado para sentir un deseo operativo de conversión y de cambio de vida, ya que tan sólo quien reco-

noce la enfermedad se pone en camino para encontrar el remedio oportuno.

El complejo de culpabilidad, en cambio, nace del miedo, destruye la alegría, sumerge en la tristeza y genera angustia y desprecio de uno mismo. Quizás el mal de nuestro tiempo consiste en que falta mucha conciencia de pecado y sobra mucho complejo de culpa, como se pone de relieve en la literatura, en el arte y en la psicología.

Dios es Padre y no nos quiere encerrados en un complejo de culpabilidad que nos encierra en nosotros mismos y en una estéril angustia. Juan Pablo II, en una de sus encíclicas, nos recordó que Dios es «rico en misericordia» y que constantemente manifiesta su omnipotencia perdonando nuestros pecados. Por eso, Juan Pablo II quiso que el segundo domingo de Pascua fuera llamado también «Domingo de la Divina misericordia». Es muy significativo que precisamente sea en esta fiesta, que este año cae en el primer día del mes de mayo, cuando será beatificado el primer Papa polaco de la historia.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona